Росла в саду дуже красива яблунька. Весною вона вкривалась рожевим цвітом, а влітку на її гілках наливалися червонобокі яблука.

Але цієї весни яблунька ні листя, ні квітів не випустила. Стояла якась сумна, невесела, аж похилилася, бідолашна.

— Ось я її поправлю,— сказала Катруся.— Нехай вона не хилиться, а стоїть рівненько-рівненько.

Дівчинка підійшла до яблуньки і почала вирівнювати. Але деревце замість того, щоб стати прямо, зовсім вилізло із землі.

Катруся від несподіванки аж скрикнула. Тато і мама теж злякалися, бо такого в них ще не траплялося.

Оглянули вони деревце і побачили, що всі корені

в нього погризені, сліди на них, як ото від мишачих зубів.

Але, як потім з'ясували, шкоди наробили не миші, а водяний щур, звірина така, схожа на.пацюка. Тоді вони втрьох почали шукати нору того щура. Де тільки її не шукали, та так і не знайшли. Вирішили, що шкідник жив під яблунею лише взимку, а коли потепліло, подався туди, де більше їжі і легше її дістати.

Пожурилися за яблунькою, але що вдієш, жалем біді не зарадиш — це ж ясно. Довелося миритися з утратою.

Невдовзі після того Катруся з татом ішли Садком і раптом побачили, як маленький кошлатий звірок шмигнув біля сарайчика і за одну мить зник під колодками, що лежали вздовж стіни.

— Це ж, мабуть, отой щур сховався,— зашепотіла збуджено Катруся. — Татусю, давай спіймаємо його!

— Ет, іще морочитися. Треба його вбити, бо занапастить нам ще не одне дерево,— відповів тато.

Він узяв під кущем винограду палицю і навшпиньки підійшов до колодок. Заглянув туди і бачить: сидить звірок, голову сховав, а спину свою кошлату немов умисне під удар виставив.

"Ну, не будемо ловити гав,— подумав тато, підняв догори палицю й наказав собі: — Раз, два, три — бий!"

Замахнувся, а рука чомусь не опускається, ніби щось її стримує і підказує: не поспішай, краще роздивися, що воно таке, бо, може, то й не Щур!

Колодок під стіною було три. Скинув тато верхню — звірок поворухнувся, але не втік, тільки щільніше припав до землі. Тоді Катрусин тато почав відсувати другу колодку. І лиш відсунув трохи — звірок повернув голову і так глянув на нього, що тато аж одхилився — такий несподіваний був той погляд. Очі у звірка, виявилось, зовсім голубі, великі і чисті-чисті.

Катруся теж побачила його очі, скам'яніла на мить, потім як закричить:

— Та це ж кошеня!

І вона не помилилася. То справді було кошеня. Волохате, гарне — сибірської породи.

Дощ, який ішов перед тим, намочив його, розкошлав, ото ж воно й здалося їм водяним щуром.

Зрозуміло, що кошеня вони забрали собі й назвали його Льонком — за чисті голубі очі.

Але ж який бешкетник виріс за літо, осінь і зиму з того кошеняти, що й не сказати! Найулюбленішою грою Льонка були польоти. От залізе на шафу, або на буфет, чи на книжкову полицю, вигнеться враз дугою, напружиться — і вже летить, щоб опуститися на телевізорі або на радіоприймачеві. А одного разу він стрибнув і сів просто у скляну вазу, поставлену на столі для квітів. Ваза ковзнула до столу разом з котом, доїхала до краю і приземлилася на підлозі. Гучний дзенькіт битого скла сповістив про те, що незабаром буде над котом розправа.

На сімейній раді вирішили: як тільки потепліє, спровадити кудись Льонка, бо хіба можна тримати у хаті такого бешкетника?

Коли повесніло, Катруся вийшла у сад та одразу прибігла в хату, хлипаючи й розмазуючи по щоках сльози.

— Ну чого ти, чого? — кинулася до неї мама.

— Підіть, погляньте, як гидкий щур познущався над грушею! Тільки на одному корінцеві тримається...

Груш є багато сортів. Ця ж їхня була особлива. Груші достигають пізньої осені і можуть зберігатися протягом усієї зими. А ще вони такі духмяні і смачні, що з'їсти їх — велика насолода для людини, а надто коли ця людина з білим бантом на голові, як наша Катруся. І ось груша загинула, підгриз її проклятущий щур... Ну скажіть, що з ним, отим щуром, робити?!

Сад одним боком виходив на покопирсаний ямами пустир, який улітку заростав полином і будяками. Ці хащі одразу ж, як тільки настала весна, привернули увагу Льонка. Якось вранці він, обережно переставляючи лапи, щоб ані шелеснуло, вирушив у бур'яни і зник там

на дні глибокої ями. Яму ту ще у війну вирвала авіабомба, через що її й назвали вирвою.

Катруся з татком саме тоді поралися в саду і все бачили.

Спочатку у вирві було тихо, але незабаром сухі торішні стебла чорнобилю Шелеснули, і почувся розпачливий писк. Тато з Катрусею поглянули в той бік. І що ж вони побачили? Видирається з вирви Льонок і несе в зубах здоровенного кошлатого щура, може, отого самого, що торік підгриз яблуню, а тепер — грушу… І який же Льонок, коли б ви бачили, був пружний, красивий, сильний! Тато з Катрусею замилувалися ним.

Після того татко, мама і сама Катруся передумали спроваджувати кудись Льонка, бо знали, що тепер їхній сад уже буде під надійною охороною. Та й Льонок згодом дуже змінився, більше не бешкетував у хаті й облишив свою гру у польоти.